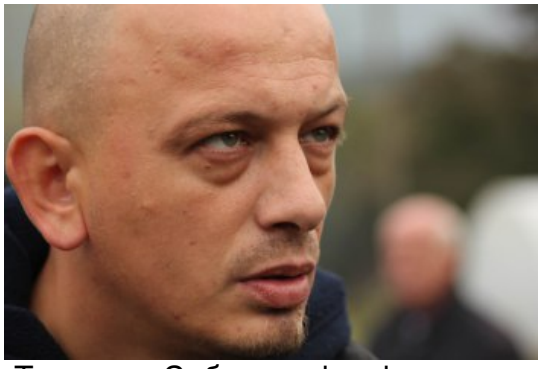

Тргни се, Србине мој, није то живот што ти веле да јесте, већ прогонство у самога себе!

Тргни се, брате, научили су те да славиш самар, улар и ланце…да целиваш окове!

Надничар си на својој њиви, гост у својој кући, туђин на својој слави, здравичар над пустом и празном трпезом!

Свикао си се на лаж, Србине мој, да си недостојан предака а иштеш да потомци буду ваљанији од тебе.

Како, брате?!

У шта гледају до у роба који пева о слободи а страхује да се слобода не отме из стихова?!

Откад то, Србине, својим зовеш само оно што можеш да догледаш у тами?!

Потомче тајновидих и световидих у својем се дому саплићеш о самога себе…

Ћутиш док ти метре векове мислећи да ти сутра неће премеравати и дане.

Неће ти остати времена ни да прегазиш прађедовске ливаде пре него што ти их измакну под ногама…

Јуриће те стопе док те не престигну, надтрче- кријеш се од себе у шљивику у којем си одрастао надајући се да те ту тражити неће.

Ко?

Па, ти, Србине мој добри, што посла у надничаре славу, име, понос, част, образ…

Пристао си, брате, да ти кост опогане!

Ћутке поверовао да је крта, трула и погана.

Кост твоја, Србине, ај…

Кост су твоје међе пред којима су звери застајале!

Кости су твоје житнице, оранице, шљивици, малињаци, потоци, ливаде, шуме, тарабе, огњишта, кандилишта, распећа…

Кост је твоја камен Високих Дечана; кост је твоја олтар Богородице Љевишке; кост је твоја острошка стена; о кости се твоје небо ко кивот држи над Србијом…

[illegible] ни